

Εφαρμογές

ΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ & ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΑΝΑΤΥΠΟ

Σωκράτης Οδ. Τσαχίριδης
Δικηγόρος, ΜΔ Παντείου Πανεπιστημίου
Διαπιστευμένος Διαμεσολαβητής

| Παρατηρήσεις στην
ΜΠρΑθ 235/2021
Νομιμοποίηση εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων

II. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

1 Γενικό Μέρος

Νομιμοποίηση εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων

ΜΠρΑΘ 235/2021

Πρόεδρος: Δ. Αυγουστοπούλου

Δικηγόροι: Ε. Μπατσούλη, Χ.-Α. Παπαγιαννόπουλος

Ενεργητική νομιμοποίηση προς άσκηση αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης σε δίκη. Ο ειδικός διάδοχος ενός εκ των αρχικών διαδίκων κατά τη διάρκεια της δίκης έχει έννομο συμφέρον να παρέμβει στη δίκη, γιατί η απόφαση που θα εκδοθεί κατά του δικαιοπαρόχου του αποτελεί δεδικασμένο και κατ' αυτού. Ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής. Σύνομη η διαταγή πληρωμής ακόμη και όταν έχει υποβληθεί αίτηση για την υπαγωγή στο νόμο για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα. Σύνομη η μετακύληση της εισφοράς του Ν 128/1975 στους δανειολήπτες. Στοιχεία ορισμένου επιταγής προς εκτέλεση.

Διατάξεις: άρθρα 80, 83, 225,624, 632, 933 ΚΠολΔ, 281 ΑΚ

[...] Από τη διάταξη του άρθρου 225 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, σε περίπτωση μεταβίβασης του αντικειμένου της δίκης μετά την εκκρεμοδικία, ο ειδικός διάδοχος δικαιούται να παρέμβει στην εκκρεμή δίκη και να καταστεί διάδικος, όμως η μεταβίβαση αυτή δεν επιφέρει καμία μεταβολή στη δίκη, η οποία εξακολουθεί να διεξάγεται με τον διάδικο που μεταβίβασε, ο οποίος και νομιμοποιείται προς τούτο (ΑΠ 371/1989 Δίκη 1990.564, ΑΠ 648/1980 ΝοΒ 1980.1995, ΕφΔωδ. 60/2007 δημοσιευμένη στη Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος, ΕφΛαρ. 240/2002 Δικογραφία 2002.297).

Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 80 ΚΠολΔ, ο ειδικός διάδοχος ενός των αρχικών διαδίκων κατά τη διάρκεια της δίκης έχει έννομο συμφέρον να παρέμβει στη δίκη, γιατί η απόφαση που θα εκδοθεί κατά του δικαιοπαρόχου του αποτελεί δεδικασμένο και κατ' αυτού, δεδομένου ότι, κατά τη διάταξη του άρθρου 325§2 ΚΠολΔ, το δεδικασμένο ισχύει υπέρ και κατά εκείνων που έγιναν ειδικοί διάδοχοι των διαδίκων όσο διαρκούσε η δίκη ή μετά το τέλος αυτής (ΑΠ 1574/1995 ΕλλΔνη 1997.1121, ΑΠ 813/1994, ΕφΔωδ. 162/2009, δημοσιευμένες στη Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος).

Συναφώς, από τη διάταξη του άρθρου 83 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι, αν η ισχύς της Απόφασης στην κύρια δίκη

εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις εκείνου που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση προς τον αντίδικό του, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 76 έως 78, σε συνδυασμό και με τις διατάξεις του άρθρου 80 του ίδιου κώδικα, συνάγεται ότι αποφασιστικό κριτήριο για να χαρακτηριστεί η πρόσθετη παρέμβαση ως αυτοτελής είναι η επέκταση της ισχύος της Απόφασης που θα εκδοθεί μεταξύ των κυρίων διαδίκων, δηλαδή των υποκειμενικών ορίων του δεδικασμένου, της εκτελεστότητας και της διαπλαστικής της ενέργειας και στις έννομες σχέσεις του παρεμβαίνοντα τρίτου προς τον αντίδικό του.

Το δικονομικό δικαίωμα άσκησης αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης παρέχεται ακριβώς για το λόγο αυτό, δηλαδή, όχι λόγω της πιθανής εκδήλωσης δυσμενών ενεργειών από την απόφαση σε βάρος του τρίτου, αλλά λόγω της δεσμευτικότητας αυτών που θα κριθούν στην εκκρεμή δίκη και στις σχέσεις του τρίτου με τον αντίδικό του, χωρίς να υπάρχει δυνατότητα άλλης διαδικασίας.

Έτσι, με την άσκηση της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης ο παρεμβαίνων, χωρίς να εισάγει στη δίκη κάποια νέα έννομη σχέση, αντιδικεί για την ήδη εκκρεμή έννομη σχέση, η διάγνωση της οποίας θα επιφέρει την επέκταση της ισχύος της Απόφασης και απέναντι στον ίδιο.

Η ασκούμενη, κατά τις διατάξεις του άρθρου 83 ΚΠολΔ αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση δημιουργεί περιορισμένου περιεχομένου επιγενόμενη αναγκαία ομοδικία του παρεμβαίνοντος με τον υπέρ ου η παρέμβαση, στο μέτρο που ο παρεμβαίνων θεωρείται ως, κατά πλάσμα δικαίου, αναγκαίος ομόδικος με τις παρεχόμενες δικονομικές εξουσίες αυτού, χωρίς όμως να έχει στη διάθεση του διαδικαστικές ευχέρειες που προσιδιάζουν αποκλειστικά στο πρόσωπο του κυρίου διαδίκου (ΑΠ 1564/2017, ΑΠ 727/2017, ΑΠ 1485/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 78/2017 Αρμ 2017, 1156, ΕφΠειρ 583/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 3990/2009 ΕλλΔνη 2010, 233, ΕφΑθ 2809/2008 ΕλλΔνη 2011, 183).

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 274§2 περ.α ΚΠολΔ, όπως η τελευταία αυτή διάταξη τέθηκε με το άρθρο 32 του ν. 3994/2011 και καταλαμβάνει κατ' άρθρο 72 του ίδιου νόμου και τις εκκρεμείς δίκες ορίζεται ότι «...Αν εκείνος που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση εμφανιστεί κατά τη συζήτηση, τότε β) αν λείπει μόνο εκείνος υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση, το δικαστήριο συζητεί την υπόθεση ερήμην του, μεταξύ εκείνου που άσκησε την παρέμβαση και του αντιδίκου εκείνου υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση», ενώ σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 76§1 εδ. τελευταίο ΚΠολΔ, σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας, ο απολειπόμενος διάδικος αντιπροσωπεύεται από τους παριστάμενους υπό την έννοια ότι θεωρείται ότι παρίσταται και αυτός, ότι συμμετέχει στη συζήτηση και ότι ενεργεί με τον ίδιο τρόπο που ενεργεί και ο παριστάμενος ανα-

γκαίος ομόδικός του, γι' αυτό και η διαδικασία διεξάγεται σαν να ήταν παρών και ο απών αναγκαίος ομόδικος (ΑΠ 192/2012, ΑΠ 1332/2011, ΑΠ 1230/2008, δημοσιευμένες στη Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος, ΑΠ 1145/2007 ΝοΒ 2007.1828, ΕφΛαρ 343/2012 Δικογραφία 2012.698, ΕφΛων 75/2005 ΕλλΔνη 2006.859, ΕφΑΘ 205/2002 Αρμ 2003.840).

Στην προκειμένη περίπτωση από την προσκομιζόμενη με αριθμό....2019 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στην περιφέρεια του Εφετείου Αθηνών, αποδεικνύεται ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση ανακοπής με κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης αυτής επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην καθ'ης η ανακοπή, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 122§1, 124§2, 125, 126§1 περ.γ, 129, 933§2, 591§1 περ.α ΚΠολΔ.

Ωστόσο, η καθ'ης η ανακοπή, παρότι δεν έλαβε μέρος στην κύρια δίκη της ανακοπής, θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται από την αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα, λόγω του δεσμού της αναγκαίας ομοδικίας που τη συνδέει με την ομόδική της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα (άρθρο 76§1 ΚΠολΔ).

Και τούτο διότι η ισχύς της Απόφασης που αφορά στην κύρια δίκη (της ανακοπής) θα επεκταθεί και στις έννομες σχέσεις της παρεμβαίνουσας και του ανακόπτοντος (άρθρο 83 ΚΠολΔ), οπότε ανάμεσα στην παρεμβαίνουσα και στην υπέρ ης η πρόσθετη παρέμβαση, δημιουργείται σχέση επιγενόμενης αναγκαίας ομοδικίας και εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 76 έως 78 ΚΠολΔ (ΑΠ 712/2013 δημοσιευμένη στη Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος).

Α. Με την υπό κρίση ανακοπή, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση της με αριθμό2019 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και της από2019 επιταγής προς πληρωμή, που έχει συνταχθεί κάτω από αντίγραφο εξ απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, με την οποία επιτάσσεται να καταβάλει στην καθ'ης το ποσό των ... ευρώ με το συμβατικό επιτόκιο υπερημερίας από 2011 και με εξάμηνο ανατοκισμό των τόκων υπερημερίας μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, πλέον ποσού ... ευρώ για δικαστικά έξοδα, ως οφειλή από σύμβαση παροχής πίστωσης, χωρίς να επικαλείται ότι μετά την επίδοση της επίδικης επιταγής ακολούθησαν άλλες πράξεις εκτέλεσης.

Από το ως άνω περιεχόμενο και τα αιτήματα προκύπτει ότι πρόκειται για σωρευόμενες και εκδικαζόμενες, κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 επ. ΚΠολΔ), ανακοπές των άρθρων 632 § 1 και 933 ΚΠολΔ, που εφαρμόζονται εν προκειμένω, όπως ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με τις διατάξεις του ν. 4335/2015 (άρθρο 9§§2 και 3 του άρθρου πρώτου του ν.4335/2015), δεδομένου ότι η κρινόμενη ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού στις ..., ενώ κατά το μέρος της, με το οποίο η ανακοπή βάλλει κατά της εκτέλεσης, η εκτελεστική διαδικασία άρχισε στις 19-2-2019 με την επίδοση της ανακοπόμενης επιταγής προς πληρωμή στον ανακόπτοντα, ήτοι μετά την 1η-2016.

Εξάλλου, οι υπό κρίση ανακοπές των άρθρων 632§1 και 933 ΚΠολΔ παραδεκτά σωρεύονται στο ανωτέρω δικόγραφο (άρθρα 218 § 1 και 585§1 ΚΠολΔ), αφού υπάγονται στο παρόν καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο Δικαστήριο (άρθρα 9,10,14§2, 37, 632§1, 933 και 584

ΚΠολΔ) και εκδικάζονται με την ίδια διαδικασία, η δε σύγχρονη εκδίκασή τους δεν επιφέρει σύγχυση.

Περαιτέρω, η φερόμενη προς εκδίκαση κατ' άρθρο 632§1 ΚΠολΔ ανακοπή κατά της υπ' αριθμό 2019 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών έχει ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα, αφού κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού στις ... και επιδόθηκε στην καθ'ης την 8η-3-2019 (όπως προκύπτει από την προσκομιζόμενη με αριθμό... έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στην περιφέρεια του Εφετείου Αθηνών...δηλαδή εντός της οριζόμενης στο άρθρο 632§1 ΚΠολΔ 15νθήμερης προθεσμίας από την επίδοση της διαταγής πληρωμής στον ανακόπτοντα, που έλαβε χώρα στις 19-2-2019 (όπως προκύπτει από την προσκομιζόμενη με αριθμό έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στην περιφέρεια του Εφετείου Αθηνών....

Εξάλλου, η σωρευόμενη κατ' άρθρο 933 ΚΠολΔ ανακοπή κατά της από ...2019 επιταγής προς πληρωμή έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα κατ' άρθρο 934§1 περ. α' ΚΠολΔ, αφού κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού στις και επιδόθηκε στην καθ'ης στις 3-2019, όπως προεκτέθηκε, χωρίς να προκύπτει ότι, κατά το χρονικό αυτό σημείο, είχαν επακολουθήσει άλλες πράξεις εκτέλεσης. [...]

Ως εκ τούτου, οι ως άνω ανακοπές των άρθρων 632§1 και 933 ΚΠολΔ πρέπει να ερευνηθούν περαιτέρω ως προς το παραδεκτό, τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων τους. [...]

Ι. Σύμφωνα με τα άρθρα 1§1, 4§1 και 6§1 του ν. 3869/2010 περί «ρύθμισης οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων και άλλες διατάξεις», ως ίσχυε πριν την τροποποίησή του με τον νόμο του ν.4161/2013, φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην § 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών τους και απαλλαγή.

Για την έναρξη της παραπάνω διαδικασίας ο οφειλέτης καταθέτει αίτηση στο γραμματέα του αρμόδιου δικαστηρίου, η δε υποβολή της αίτησης της παραγράφου 1 του άρθρου 4 δεν επιφέρει αναστολή των μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης κατά του οφειλέτη, αλλά μετά την υποβολή της αίτησης ο οφειλέτης ή κάθε άλλος που έχει έννομο συμφέρον μπορεί να ζητήσει από το αρμόδιο δικαστήριο που δικάζει κατά τη διαδικασία των Ασφαλιστικών μέτρων την αναστολή της εκτελεστικής διαδικασίας, κατά του οφειλέτη, η δε αναστολή χορηγείται έως την έκδοση της οριστικής Απόφασης επί του σχεδίου διευθέτησης εάν πιθανολογείται ότι από την εκτέλεση θα προκληθεί ουσιώδης βλάβη στα συμφέροντα του αιτούντος και ότι θα ευδοκιμήσει η αίτηση, ενώ η χορήγηση της αναστολής επάγεται αυτοδικαίως την απαγόρευση διάθεσης των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη.

Με τον πρώτο και έβδομο λόγο της ένδικης ανακοπής, κατ' ορθή εκτίμησή τους, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής και της επί τη βάσει αυτής συνταχθείσας επιταγής προς πληρωμή, ισχυριζόμενος ότι η ως άνω διαταγή πληρωμής πάσχει από ακυρότητα, διότι εκδόθηκε καταχρηστικά εκ μέρους της καθ'ης, δεδομένου ότι ο ίδιος (ανακόπτων) πριν την έκδοση της προσβαλλομένης διαταγής

πληρωμής είχε ήδη ασκήσει και κοινοποιήσει προς την καθ'ής την με αριθ.κατ.δικ.... έφεσή του κατά της με αριθμό ... Απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε η με αριθ.κατ.δικ..... αίτησή του για ρύθμιση των οφειλών του κατά τους όρους του ν. 3869/2010.

Οι εξεταζόμενοι λόγοι ανακοπής κρίνονται απορριπτέοι ως μη νόμιμοι, αφενός διότι δεν εμποδίζεται η υποβολή αίτησης για την έκδοση διαταγής πληρωμής, καθώς και η έκδοση αυτής καθ' εαυτής της διαταγής πληρωμής, όταν από την πλευρά του δανειολήπτη έχει υποβληθεί αίτηση του άρθρου 4 του ν.3869/2010, ακόμη κι αν έχει ανασταλεί η εκτελεστική διαδικασία σε βάρος του οφειλέτη με απόφαση Ασφαλιστικών ή με προσωρινή διαταγή.

Και τούτο διότι η αίτηση και η έκδοση διαταγής πληρωμής δεν αποτελούν επιθετικές πράξεις, όπως η έγερση αγωγής, αλλά απλά αποσκοπούν στην κτήση εκτελεστού τίτλου, ενώ επίσης δεν αποτελούν πράξεις αναγκαστικής εκτέλεσης (ΜΠρΠειρ 941/2016 ΕλλΔνη 2016.1736, ΜΠρΘεσ 958/2014 ΕλλΔνη 2014.1148).

Επιπλέον, η απαγόρευση της ασκήσεως του δικαιώματος που απορρέει από το άρθρο 281 ΑΚ με τους όρους που αυτό προβλέπει, είναι παραδεκτή μόνο για δικαίωμα το οποίο απορρέει από διατάξεις ουσιαστικού νόμου και όχι από διατάξεις δικονομικές, αφού το άρθρο 281 ΑΚ, όπως προκύπτει από το πνεύμα και το σκοπό του, ρυθμίζει την άσκηση δικαιωμάτων, που απορρέουν από ουσιαστικούς νόμους και όχι από δικονομικούς, όπως στην προκειμένη περίπτωση της αίτησης για έκδοση διαταγής πληρωμής (ad hoc ΑΠ 199/2006 ΔΕΕ 206. 396, ΑΠ 198/2006, ΠΠρΑθ 1408/2010 δημοσιευμένη στην Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος).

Περαιτέρω, μόνη η άσκηση του δικαιώματος του ανακόπτοντος να αιτηθεί τη ρύθμιση των οφειλών του κατά τους όρους του ν. 3869/2010, δεν καθιστά ανεκκαθάριστη την απαίτηση που απορρέει από την ένδικη σύμβαση πιστώσεως (ΜΠρΘεσ 958/2014 ΕλλΔνη 2014. 1148), καθόσον μη βέβαιη και μη εκκαθαρισμένη θα καθίστατο η απαίτηση της καθ' ής μόνο στην περίπτωση που η ως άνω αίτηση του ανακόπτοντος περί ένταξης του στη ρύθμιση του ν. 3869/2010 είχε γίνει τελεσίδικα δεκτική και τηρούνταν από τον τελευταίο η σχετική ρύθμιση. [...]

III. Σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 1 του ν. 128/1975 «επιβάλλεται από το έτος 1976 εισφορά, βαρύνουσα τα πάσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανομένης και της Τραπεζής της Ελλάδος, υπέρ του εν τη παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου λογαριασμού, ανερχομένη εις ποσοστόν ένα (1) επί τοις χιλίοις ετησίως επί του ετησίου ύψους εντός έκαστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των χορηγούμενων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανομένων και των δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των Τραπεζών συμβάσεως, ως αυτή ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συμφωνηθεισών εισφορών».

Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 174 ΑΚ, δικαιοπραξία που αντιβαίνει σε απαγορευτική διάταξη του νόμου, αν δεν συνάγεται κάτι άλλο, είναι άκυρη. Τέτοια δικαιοπραξία είναι αυτή που συνάπτεται κατά παράβαση απαγορευτικού κανόνα δικαίου, όταν δηλαδή ο ίδιος ο κανόνας δικαίου θεσπίζει ως έννομη συνέπεια την ακυ-

ρότητα ή όταν θεσπίζεται απαγόρευση με ταυτόχρονη αποδοκιμασία του περιεχομένου της δικαιοπραξίας, κατά τον σκοπό του νόμου, ο οποίος (σκοπός) πληρούται με την ακυρότητα ως έννομη συνέπεια της απαγορεύσεως.

Ωστόσο, από τη γραμματική διατύπωση της πιο πάνω διάταξης του άρθρου 1 § 3 του ν. 128/1975, δεν προκύπτει η θέσπιση απαγορευτικού κανόνα δικαίου, με την παραπάνω έννοια, αφού ο νόμος ορίζει την επιβολή της εισφοράς και το υπόχρεο να την καταβάλει πρόσωπο, χωρίς όμως να ορίζει ούτε την υποχρεωτική μετακύληση του, ούτε όμως και την απαγόρευση μετακύληση του.

Ο χαρακτήρας, άλλωστε, της εισφοράς αυτής, ως είδος δημοσιονομικής επιβαρύνσεως, αρχικά για συγκεκριμένο σκοπό (επιδότηση δανείων προς εξαγωγικές επιχειρήσεις) και μετά την τροποποίηση που επέφερε ο ν. 2065/1992, ως γενικό έσοδο του Δημοσίου, δικαιολογεί την αναζήτηση της σημασίας της λέξεως "βαρύνουσα" στη φορολογική νομοθεσία, όπως αυτή προκύπτει από τη χρήση της εν λόγω λέξεως σε νόμους που θεσπίζουν φόρους ή εισφορές.

Αλλά ούτε και αντικειμενικά, από το ρυθμιστικό σκοπό του νόμου, προκύπτει βάση αποδοκιμασίας της συμβατικής μετακύλισής της εν λόγω εισφοράς, αφού σκοπός του νόμου παραμένει η έμμεση ενίσχυση, μέσω της εισφοράς αυτής, της επιδοτήσεως των επιτοκίων συγκεκριμένων δανείων επ' ωφελεία της εθνικής οικονομίας, χωρίς να προκύπτει ότι το πρόσωπο που πρέπει να επιβαρυνθεί τελικά είναι τα πιστωτικά ιδρύματα.

Εξάλλου, από μακρού χρόνου τα τραπεζικά επιτόκια διαμορφώνονται ελευθέρως, οπότε υπό το καθεστώς αυτό η θέσπιση απαγορεύσεως μετακύλισής της άνω εισφοράς από τα τραπεζικά ιδρύματα στους πιστούχους δεν είναι εφικτή. Και τούτο γιατί, στο μέτρο που οι Τράπεζες μπορούν ελεύθερα να καθορίζουν τα επιτόκια των χορηγήσεων, θα μπορούν και να υπολογίσουν το ποσοστό της εισφοράς του ν. 128/1975 στο ύψος του επιτοκίου που προσφέρουν, χωρίς ειδική αναφορά της εισφοράς αυτής στη σύμβαση.

Ενόψει τούτου, αν γινόταν δεκτό ότι η διάταξη του άρθρου 1 § 3 του ν. 128/1975 έχει απαγορευτικό χαρακτήρα, η απαγόρευση θα εξαρτιόταν από το εάν θα αναφερόταν ή όχι στη σύμβαση ο τρόπος υπολογισμού του επιτοκίου και, συνεπώς, η εν λόγω εισφορά. Αλλά και εάν η μετακύλισή της εν λόγω εισφοράς έχει, ενόψει και της διατάξεως του άρθρου 293 ΑΚ, ως συνέπεια την κατά το ποσοστό της εισφοράς αύξηση του συμβατικά καθοριζόμενου επιτοκίου πέραν του προβλεπόμενου ανώτατου ορίου, και τότε η απαγόρευση δεν θα προέκυπτε από τον ν.128/1975, αλλά από τη διάταξη που θα όριζε ανώτατο όριο τραπεζικού επιτοκίου.

Συμπερασματικά, ενόψει των προαναφερθέντων, προκύπτει ότι από το ν. 128/1975 δεν απαγορεύεται η συμβατική μετακύλισή της εισφοράς που θεσπίζεται με το νόμο αυτό [...].

IV. Κατά το άρθρο 624 § 1 του ΚΠολΔ η έκδοση διαταγής πληρωμής μπορεί να ζητηθεί μόνο αν η απαίτηση δεν εξαρτάται από αίρεση, προθεσμία, όρο ή αντιπαροχή και το ποσό χρημάτων ή χρεογράφων που οφείλεται είναι ορισμένο, δηλαδή εκκαθαρισμένο, ως προϋπόθεση της κατ' άρθρο 916 ΚΠολΔ εκτελεστότητας αυτής.

Είναι δε εκκαθαρισμένο το ποσό της απαίτησης όταν από τον τίτλο προκύπτει κατά ποσό, ακόμη και όταν αυτό δεν είναι ακριβώς καθορισμένο, αλλά μπορεί να εξευρεθεί με τη διενέργεια μαθηματικών πράξεων ή σύμφωνα με τα περιλαμβανόμενα στον τίτλο στοιχεία (ΑΠ 2210/2013, ΑΠ 1349/2013, ΑΠ 653/2013 δημοσιευμένες στην Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος).

Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 216 § 1, 217, 583, 585, 632 § 1 και 633 § 1 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι οι λόγοι της ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής, οι οποίοι συνίστανται είτε σε άρνηση της συνδρομής μιας ή περισσότερων τυπικών προϋποθέσεων της έγκυρης έκδοσής της είτε σε αμφισβήτηση της απαίτησης, με την προβολή ανατρεπτικών ή διακωλυτικών της γέννησής της ενστάσεων, πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι, ώστε να οριοθετείται η δίκη της ανακοπής, να περιέχουν δηλαδή σαφείς και ορισμένες αντιρρήσεις και ενστάσεις του ανακόπτοντος, που δικαιολογούν την ακύρωση της, ώστε να είναι δυνατόν ο μὲν καθ' ου η ανακοπή να αμυνθεί κατ' αυτής, το δε Δικαστήριο να κρίνει για τη νομική και ουσιαστική βασιμότητά τους, διαφορετικά απορρίπτονται και αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτοι λόγω αοριστίας (ΑΠ 1098/2008, ΑΠ 991/2007 δημοσιευμένες στην Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος).

Ειδικότερα, εάν αμφισβητούνται επιμέρους κονδύλια της επιδικαζόμενης με τη διαταγή πληρωμής απαίτησης, για να είναι ορισμένο το δικόγραφο της ανακοπής πρέπει να αναφέρεται σε αυτό ποια ακριβώς ποσά από την επιδικαζόμενη με τη διαταγή πληρωμής απαίτηση αμφισβητούνται από τον ανακόπτοντα και δεν αρκεί η γενική αμφισβήτηση του ορθού υπολογισμού της απαίτησης (ΕφΑθ 1587/2013, Εφθεσ 317/2009 δημοσιευμένες στην Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος)

Με τον τέταρτο λόγο της ένδικης ανακοπής, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής και της επί τη βάση αυτής συνταχθείσας επιταγής προς πληρωμή, επικαλούμενος ότι η απαίτηση για την οποία εκδόθηκε δεν είναι βέβαιη και εκκαθαρισμένη, διότι σε αυτή ενσωματώθηκαν παράνομες χρεώσεις συνολικού ύψους 400 ευρώ (εκ του οποίου το ποσό των 120 ευρώ αφορά έξοδα εξέτασης αιτήματος δανειοδότησης και προέγκρισης δανείου και το υπόλοιπο συνολικό ποσό των 280 ευρώ αφορά σε ετήσια δαπάνη διαχειριστικών εξόδων ποσού 35 ευρώ), καθώς και χρεώσεις της εισφοράς του ν. 128/1975 και των τόκων αυτής που έχουν κεφαλαιοποιηθεί, δυνάμει καταχρηστικών όρων της σύμβασης.

Ο εξεταζόμενος λόγος, που βάλλει κατά του εκκαθαρισμένου της ένδικης απαίτησης, κρίνεται απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθώς, όπως προεκτέθηκε στην υπό στοιχεία IV νομική σκέψη που προηγήθηκε, η τυχόν ενσωμάτωση στο κεφάλαιο παράνομων χρεώσεων δεν αναιρεί το εκκαθαρισμένο της απαίτη-

σης και τη δυνατότητα έκδοσης διαταγής πληρωμής, δύναται μόνο να θεμελιώσει σχετικό αυτοτελή λόγο ανακοπής, με τον οποίο πλήττεται η διαταγή πληρωμής κατά το ποσό των παράνομων χρεώσεων.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, πρέπει να σημειωθεί ότι η τυχόν αποδοχή ως καταχρηστικού ενός ή περισσότερων όρων μιας σύμβασης δεν συμπαρασύρει ipso jure σε ακυρότητα και την υπόλοιπη σύμβαση, η οποία εξακολουθεί να ισχύει, με κάλυψη του κενού από συναφή διάταξη ενδοτικού δικαίου ή, εφόσον αυτή απουσιάζει, με την εφαρμογή του ερμηνευτικού κανόνα των συμβάσεων του άρθρου 200 ΑΚ (ΕφΑθ 9315/2003 αδημ. ΜονΠρΓρεβ 41/2014 δημοσιευμένη στην Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος, Β. Δούβλη, Ο δικαστικός έλεγχος λειτουργίας των ΓΟΣ στις τραπεζικές συναλλαγές, ΕΤρΑΞΧρΔ 1999, σ. 12 και 16· *Καράκωστα*, Προστασία του Καταναλωτή, σελ. 56).

Περαιτέρω, και στην περίπτωση που εκτιμηθεί ότι με τον εξεταζόμενο ως άνω λόγο ο ανακόπτων αμφισβητεί το ύψος της ένδικης απαίτησης, τότε ο υπό κρίση λόγος, κατόπιν της απόρριψης του δευτέρου και τρίτου λόγου της ανακοπής, προβάλλεται αλυσιτελώς και για το λόγο αυτό κρίνεται απορριπτέος ως απαράδεκτος.

V. Η επιταγή προς εκτέλεση, κατ' άρθρο 924 του ΚΠολΔ, πρέπει να ορίζει με ακρίβεια την απαίτηση, ήτοι πρέπει να περιέχει σύντομη μνεία του ποσού που οφείλεται, αρκεί δε να προκύπτει από αυτήν η αιτία της απαίτησης (η οποία κατ' αρχήν θα προκύπτει από το αντίγραφο του τίτλου, κάτω από το οποίο γράφεται η επιταγή), καθώς και η οφειλή κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, απόκειται δε στον οφειλέτη να ισχυριστεί και να αποδείξει την απόσβεση της απαίτησης ή την ανακρίβεια των κονδυλίων, με ανακοπή του άρθρου 933 του ίδιου κώδικα.

Για την πληρότητα της επιταγής, όταν επιτάσσεται η πληρωμή του κεφαλαίου νομιμοτόκως, δεν απαιτείται επακριβής προσδιορισμός του και δεν χρειάζεται να αναφέρεται ειδικότερα το ποσοστό του τόκου, αφού αυτό ορίζεται από το νόμο, αλλά ούτε και το ποσό του τόκου που θα καταβληθεί, εφόσον τούτο μπορεί να βρεθεί με απλό μαθηματικό υπολογισμό, με βάση το ποσοστό του και το χρονικό διάστημα, που θα παρέλθει μέχρι την ημερομηνία εξόφλησης της επιταγής προς πληρωμή.

Η αναφορά του είδους των τόκων σε συσχετισμό με το κεφάλαιο και το χρονικό διάστημα είναι αρκετή, ώστε ο οφειλέτης να είναι σε θέση να παρακολουθήσει και αντιληφθεί τα περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται η οφειλή, ώστε να μπορεί να τα ελέγξει και να αντιτάξει την άμυνά του (ΑΠ 1775/2001 ΕλλΔνη 43.1385, ΑΠ 675/2001 ΕλλΔνη 42.1575, ΑΠ 474/1999 ΕλλΔνη 41.81, ΕφΑθ 123/2020, ΕφΔωδ 303/2019, ΕφΑθ 5/2018, ΕφΠειρ 715/2015, δημοσιευμένες στην Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος, Μ. Μαργαρίτη ΕρμΚΠολΔ, άρθρο 924, αρ. 11, Π. Γέσιου-Φαλτοή, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, Γενικό Μέρος-έκδοση 2018, σελ. 497 επ. και ιδίως σελ. 499 υποσημείωση 65, με πλήθος παραπομπών στη νομολογία).

Αν η επιταγή δεν περιέχει τα ως άνω στοιχεία, επέρχεται ακυρότητα που κηρύσσεται από το δικαστήριο, εφόσον κατά την κρίση του προκαλείται από την αοριστία

της επιταγής στον οφειλέτη δικονομική βλάβη, που δεν μπορεί να επανορθωθεί με άλλο τρόπο, παρά μόνο με την κήρυξη της ακυρότητας (ΕφΑθ 6367/2007 δημοσιευμένη στην Τράπεζα νομικών πληροφοριών Νόμος).

Με τον έκτο λόγο της κρινόμενης ανακοπής, ο ανακόπτων εκθέτει ότι η προσβαλλόμενη από 2019 επιταγή προς πληρωμή, που συντάχθηκε κάτωθι του αντιγράφου εξ απογράφου της με αριθμό... 2019 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, είναι άκυρη λόγω αοριστίας, καθόσον με αυτή επιτάσσεται να καταβάλει τόκους υπερημερίας, χωρίς ειδικότερο προσδιορισμό της οφειλής αυτής ως προς το κεφάλαιο επί του οποίου υπολογίζονται οι τόκοι, ως προς το επιτόκιο, το χρονικό διάστημα που αφορούν οι τόκοι, τα λοιπά έξοδα, καθώς επίσης και χωρίς προσδιορισμό των καταβολών που έχουν πραγματοποιηθεί από τον ανακόπτοντα προς εξόφληση της οφειλής.

Ο εξεταζόμενος λόγος κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος. [...] Κατ' ακολουθία των ανωτέρω και μη υπάρχοντος άλλου λόγου προς εξέταση, οι σωρευόμενες ανακοπές πρέπει να απορριφθούν.

Επίσης, δεν θα διαληφθεί στο διατακτικό της Απόφασης διάταξη για την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση, καθόσον πρόκειται για διαμορφωτική διαδικαστική πράξη και όχι επιτευκτική, ως μη περιέχουσα αυτοτελές αίτημα για παροχή δικαστικής προστασίας.

Τέλος, διάταξη περί δικαστικών εξόδων δε θα περιληφθεί στο διατακτικό της αποφάσεως αυτής, αφενός λόγω του ότι δεν υποβλήθηκε σχετικό αίτημα από την καθής η ανακοπή (η οποία άλλωστε δεν έλαβε μέρος στη δίκη και δεν υποβλήθηκε σε δικαστικά έξοδα) και αφετέρου λόγω του απαραδέκτου του σχετικού αιτήματος της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσας. [...]

Παρατηρήσεις

Η σχολιαζόμενη απόφαση ασχολήθηκε με το επίκαιρο ζήτημα της νομιμοποίησης εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις¹ σε δίκη μεταξύ του ανακόπτοντος και του αρχικού δικαιούχου της απαίτησης, υπέρ του οποίου ασκήθηκε αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση από εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων ως φερόμενη διαχειρίστρια της επίδικης

απαίτησης, η οποία είχε τιτλοποιηθεί² σε ξένο fund. Το ενδιαφέρον εστιάζεται στο γεγονός ότι, αν και η σχολιαζόμενη απόφαση έκρινε ότι η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων δεν απέδειξε τη νομιμοποίησή της ως προς την διαχείριση της επίδικης οφειλής, ενώ ταυτόχρονα δεν παραστάθηκε και η καθ' ης, εντούτοις δίκασε αντιμωλία των διαδίκων την ανακοπή και την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση, απορρίπτοντας την ανακοπή και επικυρώνοντας τη διαταγή πληρωμής, χωρίς να περιλάβει διάταξη περί απόρριψης της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης.

Σύμφωνα με το άρθρ. 10 παρ. 14 του Ν 3156/2003, οι αλλοδαπές εταιρείες ειδικού σκοπού που αποκτούν τραπεζικές απαιτήσεις έναντι καταναλωτών που είναι πληρωτέες στην Ελλάδα υποχρεούνται, με σύμβαση που συνάπτεται εγγράφως, να αναθέτουν την είσπραξη και εν γένει διαχείριση των εν λόγω απαιτήσεων σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα, στον μεταβιβάζοντα ή και σε τρίτο, εφόσον είτε είναι εγγυητής των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων, είτε ήταν επιφορτισμένος με τη διαχείριση ή είσπραξη των απαιτήσεων πριν τη μεταβίβαση τους. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων του διαχειριστή, ο οποίος ενεργεί ως μη δικαιούχος διάδικος³, είναι ιδίως η έκδοση διαταγών πληρωμής, η σύνταξη επιταγών προς πληρωμή, η επιβολή αναγκαστικών κατασχέσεων, η επίσπευση πλειστηριασμών. Όλες αυτές οι ενέργειες αποσκοπούν στην διαχείριση και είσπραξη των εν λόγω απαιτήσεων. Ενέργεια που κατατείνει στη διαχείριση και είσπραξη των εν λόγω απαιτήσεων αποτελεί και η άσκηση παρέμβασης στη δίκη της ανακοπής του οφειλέτη κατά διαταγής πληρωμής του αρχικού δικαιούχου της απαίτησης, καθώς δια της αυτοτελούς παρέμβασης η εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων επιδιώκει την απόρριψη

1. Π. Γιαννόπουλος, Ζητήματα ως προς το χαρακτήρα της νομιμοποίησης της εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων Ν 4354/2015 κατά τη δικαστική άσκηση υπό διαχείριση απαιτήσεων τραπεζικού ιδρύματος, Αρμ 2018, 1924 επ.· Ο ίδιος, Η εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις ως μη δικαιούχος διάδικος στη διαγνωστική δίκη και στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης. Κριτική επισκόπηση των ρυθμίσεων του Ν 4354/2015 και De Lege Ferenda προτάσεις, Αρμ 2019, 233 επ.· Π. Κολοτούρος, Δικονομική αρμοδιότητα των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων εκ δανείων και πιστώσεων - άρθρο 2 του Ν 4354/2015, ΧρΠΔ 2019, 464 επ.· Δ. Μανιώτης, Ζητήματα νομιμοποίησης και υποκειμενικών ορίων των δεδικασμένων από την εξουσιοδότηση προς είσπραξη απαιτήσεων Το παράδειγμα του άρθρου 2 § 4 Ν 4354/2015, ΕφΑΔΠολΔ 2019, 609 επ.

2. Ι. Βενιέρης, Τιτλοποίηση απαιτήσεων σύμφωνα με το Ν 3156/2003 υπό το πρίσμα και της διεθνούς πρακτικής, 2005, σελ. 9 επ.· Θ. Κουλουριανός, Ο θεσμός της τιτλοποίησης απαιτήσεων ως μορφή χρηματοδότησης των επιχειρήσεων σύμφωνα με το Ν 3156/2003, ΧρΠΔ 2006, 181 επ.· Α. Κουλορίδας, Η τιτλοποίηση απαιτήσεων ως μηχανισμός διαχείρισης και αναχρηματοδότησης επιχειρηματικών και στεγαστικών δανείων, ΔΕΕ 2017, 1028 επ.· Δ. Λιάπης, Η αρχιτεκτονική της τιτλοποίησης επιχειρηματικών απαιτήσεων - Οι συμβατικές σχέσεις, ΕΕμΠΔ 2006, 786 επ.· Δ. Ρούσσης, Από την πρακτορεία και τιτλοποίηση στη διάθεση απαιτήσεων με αιτία τη διαχείριση ή την πώληση: Συστηματική εναρμόνιση με το γενικό δίκαιο εκχώρησης του ΑΚ, ΧρΠΔ 2016, 569 επ.· Ζ. Τσολακίδης, Μεταβίβαση απαιτήσεων από μη εξυπηρετούμενα δάνεια, ΧρΠΔ 2016, 641 επ.· Ψυχομάνης, Τιτλοποίηση επιχειρηματικών απαιτήσεων - Ένας νέος νομικά και οικονομικά προβληματικός θεσμός, ΔΕΕ 2004, 262 επ.· Στ. Τσαχιδής, Το ζήτημα της τιτλοποίησης και πώλησης των απαιτήσεων από δάνεια του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων και σχετικός προβληματισμός, ΝοΒ 382 επ.

3. Κ. Καλαβρός, Εγχειρίδιο Πολιτικής Δικονομίας, 2011, σελ. 83· Ν. Νίκας, Εγχειρίδιο Πολιτικής Δικονομίας, 2012, σελ. 152-153· Α. Πλεύρη, Μη δικαιούχοι και μη υπόχρεοι διάδικοι στην πολιτική δίκη, 2014, σελ. 102.

της ανακοπής και την επικύρωση της διαταγής πληρωμής. Ωστόσο, σε όλες τις πιο πάνω ενέργειες η εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων οφείλει να αποδείξει τη νομιμοποίησή της προσκομίζοντας α) επικυρωμένο αντίγραφο της σύμβασης διαχείρισης, β) περίληψη καταχώρησης της εν λόγω σύμβασης στο Ενεχυροφυλακείο και γ) σχετικό συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο, βάσει των οποίων πρέπει να αποδεικνύεται ότι ανέλαβε, μεταξύ άλλων, τη διαχείριση της συγκεκριμένης απαίτησης και επομένως νομιμοποιείται στην άσκηση κάθε ένδικου βοηθήματος και κάθε δικαστικής και εξώδικης ενέργειας για την είσπραξη και διαχείριση της εν λόγω απαίτησης.

Δεδομένου ότι ο διαχειριστής δεσμεύεται από την απόφαση που εκδίδεται σε βάρος του αρχικού δικαιούχου της απαίτησης, είθισται να παρεμβαίνει στις εκκρεμείς μεταξύ του οφειλέτη και του αρχικού δικαιούχου δίκες των ανακοπών, στις οποίες ο αρχικός δικαιούχος δεν παρίσταται, καθώς δεν έχει πλέον ουσιαστικό συμφέρον από την έκβαση της δίκης. Εφόσον ο διαχειριστής αποδεικνύει τη νομιμοποίησή του, ο αρχικός δικαιούχος της απαίτησης θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται, λόγω του δεσμού της αναγκαστικής ομοδικίας που αναπτύσσεται μεταξύ τους⁴. Διαφορετικά, δηλαδή εν περιπτώσει μη απόδειξης της νομιμοποίησης του διαχειριστή, απορρίπτεται η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση ως απαράδεκτη και δικάζεται ερήμην ο αρχικός δικαιούχος, χωρίς να δύναται να υποκατασταθεί από τον αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνοντα διαχειριστή, με αποτέλεσμα, κατ' άρθρ. 271 και 272 παρ. 2 ΚΠολΔ, όλοι οι ισχυρισμοί του ανακόπτοντος να θεωρούνται ομολογημένοι⁵, εκτός αν πρόκειται για γεγονότα για τα οποία δεν επιτρέπεται ομολογία, και η ανακοπή γίνεται δεκτή, εφόσον κρίνεται νομικά βάσιμη και δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως.

Ναι μεν η σχολιαζόμενη απόφαση ορθώς έκρινε ότι «από το περιεχόμενο της με ημερομηνία σύμβασης διαχείρισης, που δημοσιεύτηκε στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών, στον τόμο με αριθμό ..., δύναμη της οποίας η δικαιούχος της ένδικης απαίτησης εταιρία ανέθεσε την είσπραξη και διαχείριση των τιτλοποιημένων απαιτήσεων στην προσθέτως παρεμβαίνουσα εταιρία με την επωνυμία ..., δεν προκύπτει η ανάθεση της είσπραξης και διαχείρισης προς την προσθέτως παρεμβαίνουσα της ένδικης απαίτησης, που απορρέει από την επίδικη με αριθμό σύμβαση παροχής πίστωσης, για την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη με αριθμό διαταγή πληρωμής. Ειδικότερα, από το ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο της σελίδας του αρ. πρωτοκόλ-

λου παραρτήματος της με ημερομηνία σύμβασης, που καταχωρήθηκε στα βιβλία του ν. 2844/2000, στον τόμο ... και με αύξοντα αριθμό ..., προκύπτει ότι στην προσθέτως παρεμβαίνουσα ανατέθηκε η είσπραξη και η διαχείριση απαίτησης σε βάρος του, ύψους 36.649/40 ευρώ, που απορρέει από την με αριθμό σύμβαση, δηλαδή για απαίτηση που απορρέει από διαφορετική σύμβαση σε σχέση με αυτή για την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη με αριθμό διαταγή πληρωμής. Ενόψει των ανωτέρω, η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα δε νομιμοποιείται ενεργητικά στην άσκηση της εξεταζόμενης αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, η οποία πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, κατά παραδοχή και του σχετικού ισχυρισμού του ανακόπτοντος-καθ' ου η αυτοτελώς πρόσθετη παρέμβαση», αλλά σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό, συνεκδίκασε αντιμωλία των διαδίκων την ανακοπή και την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση, απέρριψε την ανακοπή, επικύρωσε τη διαταγή πληρωμής και δεν περιέλαβε διάταξη για την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση, με το επιχείρημα ότι «πρόκειται για διαμορφωτική διαδικαστική πράξη και όχι επιτευκτική, ως μη περιέχουσα αυτοτελές αίτημα για παροχή δικαστικής προστασίας».

Η εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων δεν απέδειξε τη νομιμοποίησή της⁶ και ειδικότερα δεν απέδειξε εγγράφως ότι ανέλαβε τη διαχείριση της επίδικης απαίτησης, με αποτέλεσμα η σχολιαζόμενη απόφαση να απορρίψει την ασκηθείσα αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης νομιμοποίησης. Ελλείψει της διαδικαστικής προϋπόθεσης της νομιμοποίησης η παράσταση της εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων κατά τη συζήτηση της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, ήταν απαράδεκτη. Η δημοσιευθείσα απόφαση, απορρίπτοντας ως απαράδεκτες την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση και την παράσταση της εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων, έπρεπε να δικάσει την ανακοπή ερήμην την καθ' ης, δεδομένου ότι δεν παραστάθηκε κατά την εκφώνηση της υπόθεσης και δε χωρούσε υποκατάστασή της από την αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα, και να θεωρήσει ομολογημένους όλους τους πραγματικούς ισχυρισμούς της ανακοπής. Με άλλα λόγια, η σχολιαζόμενη απόφαση ορθώς διέκρινε ότι η εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων δεν ανέλαβε τη διαχείριση της επίδικης απαίτησης, αλλά κατέληξε στο εσφαλμένο αποτέλεσμα να δικάσει την ανακοπή και την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση αντιμωλία των διαδίκων, ενώ έπρεπε να δικάσει την ανακοπή ερήμην της καθ' ης, η οποία δεν παραστάθηκε κατά τη συζήτηση της ανακοπής και δεν «αντιπροσωπεύτηκε» από τον αναγκαίο ομό-

4. ΑΠ 369/2019-ΑΠ 1485/2006-ΑΠ 91/2005.

5. ΜΠρΑθ 1272/2019, ΝοΒ 2020, 1280 επ., με παρατ. Σ. Τσαχιρίδη.

6. ΜΠρΑθ 4485/2021, ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ· ΜΠρΠειρ 1324/2020, <https://www.protodikeio-peir.gr/?p=3085>· ΜΕΦΚερκ 113/2020, ΤΝΠ QUALEX.

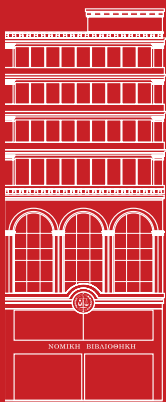
δικό της, την εταιρία διαχείρισης απαιτήσεων, δεδομένου ότι η παράστασή της και η ασκηθείσα αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση απορρίφθηκαν ως απαράδεκτες, λόγω έλλειψης νομιμοποίησης. Θα χωρούσε δυνατότητα «αντιπροσώπησης» της καθ' ης από την εταιρία διαχείρισης απαιτήσεων μόνο σε περίπτωση που η εταιρία διαχείρισης απαιτήσεων αποδείκνυε τη νομιμοποίησή της ως προς τη διαχείριση της επίδικης απαίτησης.

Η κρίση της σχολιαζόμενης απόφασης πως «η καθ' ης η ανακοπή, παρότι δεν έλαβε μέρος στην κύρια δίκη της ανακοπής, θεωρείται ότι αντιπροσωπείται από την αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα, λόγω του δεσμού της αναγκαίας ομοδικίας που τη συνδέει με τον ομόδικό της, -αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα (άρθρο 76 § 1 ΚΠολΔ)» θα ήταν ορθή εν περιπτώσει παραδεκτής παράστασης της εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων. Η έννομη συνέπεια από την απαράδεκτη άσκηση της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης και την απαράδεκτη παράσταση του αυτοτελούς προσθέτως παρεμβαίνοντος είναι η μη «αντιπροσώπηση» του υπέρ ου η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση. Η θέση αυτή ενισχύεται και από το γεγονός ότι το άρθρ. 274 παρ. 2 περ. Β' ΚΠολΔ, ορίζει ότι αν ο ασκών την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση λάβει μέρος κανονικά στη δίκη, η υπόθεση συζητείται μεταξύ του αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνοντος, ο οποίος υποκαθιστά και τον υπέρ ου η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση που δεν παρίσταται, και του καθ' ου η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση. Η απόρριψη της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης ως απαράδεκτης, λόγω έλλειψης νομιμοποίησης δεν μπορεί να θεωρηθεί τρόπος κανονικής συμμετοχής σε δίκη, με αποτέλεσμα να μη χωρεί υποκατάσταση του υπέρ του η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση από τον αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνοντα⁷.

Σωκράτης Οδ. Τσαχιρίδης

Δικηγόρος, ΜΔ Παντείου Πανεπιστημίου
Διαπιστευμένος Διαμεσολαβητής

7. Πρβλ. ΤρΕφλαρ 139/2021, ΤΝΠ QUALEX, δυνάμει της οποίας η ασκηθείσα αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη και, κατά συνέπεια, η απόουσα εφεσίβλητη θεωρήθηκε ότι εκπροσωπήθηκε στην ανοιγείσα με την έφεση δίκη από την αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα ανώνυμη εταιρία λόγω της επιγενόμενης αναγκαίας ομοδικίας που δημιουργείται με την άσκηση της πρόσθετης παρέμβασης.

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Εκδοση | Εκπαίδευση | Καινοτομία

ΑΘΗΝΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΑ:

Μαυρομιχάλη 23, 106 80 | T 210 3678800 (30 γραμμές) | F 210 3678922 | E info@nb.org

ΑΘΗΝΑ:

Μαυρομιχάλη 2, 106 80 | T 210 3607521 | F 210 3603975 | E m2bookstr@nb.org

ΠΑΤΡΑ:

Κανάρη 15, 262 22 | T 2610 361600 | F 2610 361515 | E nbpatra@nb.org

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:

Φράγκων 1, 546 26 | T 2310 545618, 2310 532134 | F 2310 551530 | E nbthess@nb.org

www.nb.org